

къмъ обезоръжаванieto на Турцитѣ. Видѣше се, обаче, че тѣ бѣха скрили доброто си оръжие, тѣй като дружината намираще въ домоветѣ само вехти и негодни пушки, пищови и ятагани.

Когато бѣше събрано оръжието отъ Ашиктаръ и дружината се готвеше да тръгне, раздаде се пушенъ гърмежъ, куршума на който изсвири надъ самата дружина. Испрати се команда, която слѣдъ малко доведе единъ блѣденъ и треперящъ отъ страхъ Турчинъ, който се казваше, че билъ боленъ. Гърмежа се бѣ чулъ отъ къмъ къщата на тоя Турчинъ, обстоятелство, което потвърдяваха и съсѣдитѣ на Турчина и за това Майоръ Чилевъ заповѣда да се накаже съ 50 удара прѣчки.

Дружината се завърна въ Котелъ на 27 Марта.

Горнитѣ мѣрки, обаче, не спрѣха золумлудитѣ на Турцитѣ. Напротивъ, тѣ още повече ги ожесточаваха. Получаваха се свѣденія, че голѣмо число баши-бозуци отъ разни страни се готвяли да нападнатъ на Котелъ. Най повече угрожаваше на града върбишкия султанъ, въ расположението на който имало, освѣнъ многочисленнитѣ баши-бозуци, и единъ таборъ редовна войска. Тоя таборъ, спорѣдъ условията на мира, отдавна трѣбваше да напустне селото, обаче той си оставаше въ Върбица, по настояванието на султана, който, спорѣдъ свѣденіята, самъ лично се канилъ да нападне на Котелъ. По тая причина началството взе мѣрки за отблъсване на противника въ случай, ако би той се рѣшило да нападне. По личното указание на началника щаба на опълчението, пристѣпи се къмъ укрѣпвяването Котелъ. За тая цѣль бѣше назначенъ Прапорщикъ Болшевъ, въ чието распоряждане всѣки день се даваха отъ дружинитѣ по извѣстно число опълченци — работници. Въ скоро врѣме бѣ укрѣпена всичката околностъ на града.

Въ укрѣпленията на Османъ-пазарския пътъ се назначаваше дежурна часть, която винаги бѣше готова да срѣщне противника, както подобава. Турцитѣ же въ Върбица упорствуваха да не изпълняватъ задълженията си, — нѣщо повече, тѣ си позволяваха даже